

AFB. 17. FIORENZO DI LORENZO. RETABEL. PERUGIA.

een tuberculeuzen mijneraar — door iemand die wat hard oordeelde, maar over een puur gezonden smaak beschikt, heb ik hem eens een „lijs” hooren noemen — Fiorenzo is, bij hem vergeleken, de gebieder, die de krachtdadige overhand heeft; — tot ook hij in een steeds sneller levenden tijd wordt ingehaald en achteruitgezet. Hoe meer men namelijk het begin der XVIe eeuw (de Hoogrenaissance) nadert, hoe meer het tempo der kunstontwikkeling zich bespoedigt. Bonfigli leverde in zijn altaarwerken een welgevallig, zachtzinnig derivaat, hij is een achterblijver, zooals ook Benozzo Gozzoli er een was, maar zonder diens levendigen geest en frisschen kijk op het leven. Hij heeft geen school gemaakt. Fiorenzo daarentegen is de leermeester geweest zoowel van Perugino als van Pinturicchio en dat

vermeerdert voor ons zijn beteekenis, ook al werd zijn roem door het succes van zulke volgelingen reeds bij zijn leven verduisterd. De altaarstukken van Fiorenzo kan men weder uitsluitend in de pinacothek te Perugia leeren kennen; maar hij heeft ook fresco's gemaakt, waaraan nog zeer weinig aandacht is geschonken. Het vroegste werk, dat ons van den meester is bewaard, is een triptuchon met predella, reeds zeer merkwaardig wegens den persoonlijken stijl (afb. 17). Ofschoon de techniek nog wat onbeholpen is, bespeurt men in de nevenfiguren reeds het gedegene, dat andere schrijvers tot de veronderstelling heeft gebracht, of niet Fiorenzo, evenals Botticelli, in zijn jeugd bij een beeldhouwer-bronswerker in de leer is geweest. De compositie van het middenpaneel is wat vol, waardoor